

Felét, mit éltem, éveim tégláit
neked sorjáztam, népköztársaság.
Szent épületed tornya messzi látszik
s veled a vak is hű hazára lát.
Van hely másutt is, nap is fönt az égen
és csillagok és zsíros televény,
de teli hassal úgy lenne majd végem,
hogy élt valaki helyettem — nem én.

Megválni végre külső mázaimtól,
az már a tett; az öngazolás
a lélek belső köreire iszkol,
nem fél, de menti magát, míg parázs,
míg lobbanásra képes, új dalokra
és nem akárhol — jó vidék ez itt.
A napot innen látom, s azt is, hogyha
lopnák fölöttem — kezük égetik.

Kényelmes polgár nem lesz énbőlölem,
míg visz a lábom s öklöm megfeszül.
Csak megtorpanok majd a delelőben
s valami szakad, széttörik belül.
Azt mondják, az a ritmus, játszi mérték
s határos benne kezdet és a vég:
a végtelenség honát vele érték,
pedig az egész csupán egy marék.

GUTAI MAGDA

MEMENTÓ

Az öröme úgy tűzön a Nap,
hogy ne látszódjon meg a pusztulása.
Aztán a kínmal-kikövezett háta
ragyogjon: emlékmű az ég alatt.

Nyíljanak húsán-átvilágló kertek,
mert este lesz, amíg a hegyre ér.
Adjátok megnőtt csontjait a csendnek,
ha nem fér már a mellébe a tél.

A szem helyett maradjon meg a látvány,
— homályos kútban égő gyertyafény —
mely áthaladt behasadt pupilláján,
és élesedett gyengülő szemén.

Majd kövek alá rettenő szerelme
szakítsa föl a szenvedés havát.
A hülő szájra melegét lehelje.
A sebeibe férjen a világ.

*Alljon, hajnaltól hólyagosra válva,
egy eljövendő erdőnek helyén.
Legyen tengerre záruló edény,
hogy szomszúságát hagyhassa a fákra,*

*hogy szerelmét az emberekre hagyja.
Kopog a tél. Törik a gyöngye csont.
A homloka egy homlok része volt.
Legyen az emberekben nyugodalma!*

A SZOBA

*Ez a hazád: az arcom fölnagyítva.
Ránksüt a hold egy gótikus pohárról.
Az ajtó, mely a telet megszakítja,
a lovasok zajától elhatárol.*

*A bútorok üres helyét kitöltve
egy tölgyfa áll, magában énekelget.
Pohár zuhan. Sértetlen ér a földre.
A tárgyak általunk nyernek kegyelmet.*

*A papírmadár felettünk körözve
tetőt szakít. Daloktól ég a szárnya.
Hajnalt emel négy fal közé örökre
a meztelen vállak világossága.*

*Fütytyent, megáll az asztalon a váza.
Szobánk virágok, fák végállomása.*

*A tulipánból félig kihajolva
bohóc nevetgél. Nyelvet ölt a holdra.*

*A béke most a testünk békessége.
Belülről nézünk fel egymás szemére,*

*s gyanútlan homlokunk mögül föllállván
hintázni kezd az oroszlán s a bárány.*

NEMZEDÉKEK

I.

*Hova futsz el a folyóval?
Hogy is hagyhatsz így magamra?
Anyám bólingat a holdban
sirályszárnnyal letakarva.*

*Tejem ízével betelve
fut egy gyermek énelőlem.
Mindig hárman nézzük egymást
a vizekben s az időben.*

II.

Már tudja, hogy tükrömben ő öregszik.
Mebékülhet-e bennem az anyám?
Kiáltozva futott egész a csendig.
Most engem néz egy töltés oldalán.

A kínjait hiába magyarázom.
Agyagszobrokon nyugszik a keze.
Feltündöklük a perdülő poháron
a távozók döbbsent tekintete.

III.

Fekhely épül a húsbomból.
A fiam kőágyon ébred.
Homlokukhoz húzva térdük
kuporognak lenn a vének.

Korbács könnyezik a kőben.
Arcomon egy gyerek áthajt,
s anyám rándul meg a földben,
ha a vállamra föláll majd.

SERFŐZŐ SIMON

FELNŐTTEM VOLNA

A tej, s az első lábraállítás
után már felnöttem
volna akárhogy, de
nevelni
ők neveltek föl, a szerszámok.

Fából a szög se jött ki
ha a harapót nem
fogtam jól, a nyelvem
lógott; küszködtetett.
Nem akarta az igazságot.

Nélkülem az ásó nem
nyomta magát a földbe
egyszer se. Nem lehetett
henyélni. A lapát megtette:
kétszer olyan nehéz lett.

S ott kellett a munkánál
az eszemnek lenni! Ismertem
a kalapácsot, tanú rá
a kezem,
keményen oktatott nemegyszer.